

[Albrechtsen]

Derfor er det også godt, at det bliver fastslået med den dagsorden, der bliver vedtaget, at det flertal, der er i folketingsalen i dag – og jeg kan ikke forestille mig, at noget valg ville kunne ændre det flertal inden for en overskuelig tid – står fast på, at atomvåbnene ikke skal her til Danmark.

Så længe det flertal står fast og i en given situation også er rede til at sikre, at atomvåbnene rent faktisk ikke kommer, så vil problemet jo først opstå i det øjeblik, hvor USA krænker folkeretten – hr. Stinus var lidt inde på den problematik – og uanset det danske folkets og den danske stats suverænitet alligevel tager atomvåben ind på dansk jord, således som vi i flere tilfælde har haft meget velbegrunder mistanke om at det allerede finder sted. Jeg er derfor glad for, at det er blevet slået fast; jeg er glad for, at folketingsflertallet så klart har tilkendegivet den situation.

Lasse Budtz (S):

Jeg synes, almindelig høflighed byder mig at rette en varm tak til de partier, som har meddelt, at de vil slutte op bag socialdemokratiets dagsordensforslag, der således er sikret et betragteligt og vigtigt flertal. Flertallet er således på disse områder stadig intakt; det er vi meget glade for.

Jeg vil også rette en varm tak til forsvarsministeren, fordi forsvarsministeren så tydeligt tilkendegav, at det kunne være nyttigt at deltage i et opklaringsarbejde på nordisk basis, således at vi fik udvidet vores viden om spørgsmålene i forbindelse med oprettelse af Norden som atomvåbenfri zone. Forsvarsministerens holdning glædede mig så meget mere, som den var i klar modstrid med hr. Ivar Hansens holdning, så jeg takker.

Ivar Hansen (V):

Er der atomvåben i nogen af de nordiske lande? Nej, det er der ikke. Er der nogen af de nordiske lande, der har tilkendegivet, at de ønsker at få sådanne stationeret? Nej, det er der heller ikke. Ja men hvorfor så hele denne diskussion? Illusionsnummeret træder tydeligt frem.

Nå, men det, jeg ville gøre en bemærkning om, var, at hr. Lasse Butz forsøgte at antyde, at jeg skulle have sagt, at vi fra dansk side burde være følgagtige i alt, hvad der kom fra

NATO. Det er jeg ikke bekendt med at jeg skulle have sagt, men jeg forsømmer sjældent nogen lejlighed til ved disse debatter at slå fast, at hvis man er med i en alliance, så kræver det jo et mål af loyalitet. Det kræver, og det fordrer, at man inden for alliancens rammer drøfter sager af fælles interesse, og det krav til os mener jeg i øvrigt også tilsiger os, at det knap nok er rimeligt, at vi nu forsøger os med forskellige sikkerhedspolitiske fremstød i nordisk regie uden om hensynet til vores alliancefællesskab. Det mener jeg i og for sig er forkert at bevæge sig ud i. Det vil jeg meget gerne slå fast.

Så er denne debat i øvrigt forløbet helt sådan, som man kunne forudse fra starten, og jeg giver de ordførere helt ret, som har sagt, at debatten har været overflødig. Jeg må da complimentere hr. Thoft og hr. Albrechtsen for, at det til en vis grad er lykkedes de to ærede medlemmer at give debatten et præg af, at vi nærmest befinder os på krigens rand, at vi nærmest står på randen af en situation, hvor der måske skulle stationeres atomvåben på dansk jord. Det er i grunden en ejendommelig situation, at vi har ført en debat gående ud på, at krigen og krisen stod uden for vores dør, hvor jo sandheden er, at NATO-alliancen nu siden 1949 ikke blot har sikret fred og frihed i Vesteuropa, men så sandelig også i høj grad har været en helt afgørende faktor for vor egen fred og vor egen frihed.

Også af den grund synes jeg, at debatten har haft et skævt forløb, og derfor vil jeg gerne her til afslutning sige, at det, sagen drejer sig om, jo dog er det, der stadig væk er det aktuelle, nemlig NATO-alliancens evne til at sikre fred og frihed i vores del af verden.

Jeg skal så yderligere sige til hr. Lasse Budtz: nej, jeg forestiller mig ikke, at sikkerhedspolitikken fremtidig skal aftales bag lukkede døre i et eller andet udvalg; det forestiller jeg mig såmænd ikke. Det har jo altid været sådan, at de partier i folketinget, der stod bag vores sikkerhedspolitik, med passende mellemrum i fællesskab stillede en forespørgsel til den siddende regering. Sådan skulle vi vel fortsætte. Jeg kan ikke lade være med at sige til hr. Lasse Budtz, at en af de ting, hr. Thoft og hr. Albrechtsen jo er sikre på at få ud af disse forespørgselsdebatter, er, at hr. Lasse Budtz hver gang kommer stik-